

's Anderendaags, voor zonsopgang

Issa Ait Belize

WAAROVER DROOMDE JE ?

Aan mijn broer Hassan.

Vader, waarover had je dan wel kunnen dromen
die avond,
wanneer je, alleen, het aangezicht
van de zee aanschouwde,
die zalige lente, de laatste
die je zou ontwaren, vooraleer je, uitgeput,
naar je zijden cocon onder de aarde zou terugkeren?

Je zei ons bijwijlen
de dood niet te vrezen
als voor jou
de gong van het weerzien zou luiden.
Zou je haar al zaaiend geplet hebben,
misschien ten onrechte,
in het hart van de uwen,
goudklompjes van de Zon?

En haatdragend zou ze gekomen zijn
in de maand april,
de koning van de maanden voor hen
die houden van de korenbloemen,
de zeegolven van onze baai,
spiegel van eilanden,

enkel en alleen om je te beroven
van haar dampen en haar vuren.

Heb je haar gekruist, bij toeval,
aan tafel met je geliefde koffie
en ze zou je hebben verwittigd,
fluisterend, van haar nachtelijke
aankomst, die nacht dat de maan,
nog dorstig naar zielen,
kwam verlichten met een geslepen
lemmet van opgeblonken zilver.

Jou kennende, zou je die
schrikwekkende engel hebben bedankt,
neergedaald om de verkleumde minnaar te troosten
die onze aarde,
eeuwige vuurhaard die onze dromen
en illusies verteert,
weigert om nog verder te beminnen
onder het zware baldakijn van de winter.

Dan zou je besloten hebben
om een smachtende blik te werpen
op de horizon die je aanbad
tijdens de vruchtbare uren:
bij dageraad, als hij de brandende ster
vol angels uitspuugde:
en 's avonds, de melopee neuriënd,
vloeibaar en stervend.

Wellicht wou je je op het laatst
nog het geluk herinneren
om zoveel liefde, ongebreideld,
met geraas en geluid,
aan de rand van een stad die je
zonder medelijden in de as zou leggen,
's anderendaags, voor zonsopgang,
vanaf het einde van de toevallige zoen ...

MIJN ZOMERAVONDEN IN HET RIFGEBERGTE

Aan Josée en Adolphe Daenen

Ondanks afstand en tijd,
bewaart mijn ziel, urne van de ether,
haar levenselixir, de ijle adem
verafschuwd door die maanavonden
van een jeugd door luchtgeesten
en bloederige reuzinnen bevolkt,
klaar om me op te peuzelen wanneer de nacht
me toedekte met zijn doodskleed ...

De zomeravonden in het Rifgebergte
in onze binnenplaats met honingsmaak,
wachtte ik op de engel Gabriël
die neerdaalt uit het firmament
met zijn angstaanjagende bazuin van het einde
aan een vleugel vastgehecht
die de verdoving zou vernietigen
die mijn klein heelal overvalt.

De jasmijn met zon overladen
blies zijn zoeterige adem uit,
de rosse hond met de groene ogen
rekte zich uit in de weke maan
de muntgeurende theepot psalmodieerde
de luchtige hoofdstukken
en, met een streling, wuifde mijn moeder
mijn stormachtige dag weg.

De poorten van de droom openden dan
op de onmetelijke ruimte;
de arme maan spartelde
gevangen in de klauwen van een roofvogel,
de jasmijn, zich verslikkend,
verstikte in zijn koppige adem,
en de hond bevrijd van mijn blik

In d
begon zijn wake zonder mij, helaas.
Ondanks mijn hand die een boog spande
zonder de onvindbare pijn,
doofden mijn oogleden uit, meedogenloos,
bij gebrek aan vuurkoord,
na zijn reis wachtend op de terugkeer
van de morgenstond, gewassen en verfrist,
een oneindig lamplicht aan de oostelijke einder
bij ieder begin van het droogseizoen.

ALS WE ONZE TRANEN ZULLEN DROGEN ...

Aan mijn Brusselse vrienden van 'Cultures et Mémoire'

Als we onze tranen zullen drogen
met de keerzijde van de cultuur
en onze ongeneeslijke wonden zullen hechten
en onze sijpelende kwetsuren
met de draad door de spin geweven
met ons geheugen, ons voedsel,
misschien zullen we dan eindelijk genieten
van heden en toekomst.

Als ons geloof in de vrouw
onze ziekelijke jaloezie te lijf zal gaan,
bezingend haar gaven en haar oneindige
geuren, tot dan toe o zo heimelijk,
zullen we verboden getuigen zijn van de ontluiking
van een hemel waar winters en driften
door de zon zullen worden overschaduwd
met haar oorspronkelijke volharding en warmte.

Als het kind ons wierookvat zal zijn,
de rozentuin van onze hoop,
waar we slechts de elixirs van
onze tederheid en onze wijsheid zullen branden,
en waar we geen vooroordelen zullen planten

geen geweld en geen wanhoop;
de horizon zal het morgengloren oogsten
doordrenkt met onze geschiedenis.

Dan zal de ballingschap, strafkolonie van de eilanden,
kernen van verzuchting en armoede,
ronddolen, o jij duizendjarig zeilschip,
naar een toekomst in eenheid:
rozenkrans van hoop, stukken van de maan
of de zon samengeklonterd en solidair,
wereld van de mensen, oceaan van licht,
oneindige deugden het hachelijke lot verbannend.

(vertaling: Guy Commerman)